

9 DNÍ ZA „NOVÉ VÍNO“ V MANŽELSTVÍ

Augustin a Viola Svobodovi

Úvod

Já a ty jsme poznali povolání do společenství lásky, do manželství. V tomto společenství máme být jedním tělem, jedním srdcem a jednou duší – aby naše cesta životem a k Bohu byla snazší, abychom si mohli na této cestě vzájemně pomáhat.

Manželství dvou pokřtěných je dokonce svátost, což v podstatě znamená přítomnost Svatého mezi námi. Bůh – Láska vstupuje jako třetí partner do našeho vztahu. Boží láska začíná proudit už mezi zamilovanými a snoubenci a vzájemná výměna a růst lásky má pokračovat i v manželství.

Snoubenci si udílejí svátost manželství navzájem, a to tím, že před církví oba vysloví manželský slib, který dotvrdí svým „ano“. Obvykle nám slib při svatebním obřadu nepřipadal až tak náročný, vždyť jsme to vše slibovali milovanému člověku. Každodenní život ve dvou však ukazuje, že naplňovat

jednotlivé položky slibu, a tím i očekávání partnera, je dost náročný úkol, a tak se k manželskému slibu raději moc nevracíme. Tím se ale naše aktuální či chronické problémy neřeší, natož aby se do našeho manželství vrátila radost a svěžest láskyplného vztahu.

Tuto drobnou modlitební pomůcku nabízíme všem manželům, kterým na jejich vztahu záleží. Formou novény je chceme pozvat k hlubšímu zamýšlení nad manželským slibem, nad jeho jednotlivými body. Chceme si připomenout situace, kdy v jednotlivých položkách slibu klopytáme, selháváme, nebo se dokonce navzájem zraňujeme, ale také si ukázat cestu, která vede k uzdravujícímu prameni – k té vzácné milosti, vyvěrající ze svátosti manželství.

Cíle novény

Jaké cíle bychom si mohli vytyčit na začátku naší novény, jaké ovoce bychom chtěli získat?

- obnovit své rozhodnutí pro manželského partnera, upřednostnit jeho „ty“ před svým „já“, a tak se navrátit k naší prvotní lásce;
- znovu si uvědomit naši rozdílnost, naše slabosti, naši hříšnost a nástrahy okolního prostředí, neboť to všechno ohrožuje náš vztah;
- znovu se přihlásit k závazku, jímž jsme si udělili svátost manželství, a přijmout nabídku Boží pomoci nejen k obnově slibu, ale také k novému obdarování, které nám Pán nabízí;
- nově zakusit radost z toho, že jsme manželé.

Novéna by se minula účinkem, kdybychom se ji chtěli „odmodlit“ za jedno odpoledne. Naše manželství je nade všechny poklady světa, vyplatí se věnovat rozjímání nad těmito texty aspoň 10 až 15 minut denně, a to v čase, kdy nám to ještě (nebo už) trochu myslí.

Novénu se můžeme modlit spolu nebo každý jindy a jinde, případně společně, ale potichu, každý svým vlastním tempem. Je-li

to možné, aspoň závěrečnou modlitbu, Otčenáš, Zdravas Maria a Sláva Otci můžeme recitovat společně. Možná se to stane i novým začátkem naší každodenní společné modlitby.

Znění manželského slibu

Zopakujme si, co jsme si při vzájemném udělování svátosti manželství vlastně slíbili:

Já, Augustin (Viola), odevzdávám se tobě, Violo (Augustine), a přijímám tě za manželku (manžela).

Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu dobré i zlé až do smrti.

K tomu ať mi pomáhá Bůh. Amen.

Odevzdávám se tobě

Pozvání ke ztišení:

Najdu si vhodnou denní chvíli a příhodné místo modlitbě. Zklidním se, mohu na chvíli zavřít oči. Připomenu si, kdy jsem zakusil (zakusila) Boží lásku nebo kdy mi Bůh odpověděl na mou prosbu. V důvěře, že mě opět slyší, chci nyní zaměřit svou pozornost na jeho blízkost, spočinout v Jeho přítomnosti.

Na úvod udělám soustředěně znamení kříže: *Ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého.*

Boží slovo:

Potom vzal chléb, vzdal díky, lámal ho a dával jim se slovy: „To je mé tělo, které se za vás vydává...“ (Lk 22,19).

Duchu Svatý, prosím, dej mi poznat hloubku Ježíšova odevzdání – odevzdal se nám všem, odevzdal se i mně, aby byl s námi, se mnou. Otevři mé srdce, aby pochopilo, co obnáší rozhodnutí odevzdat se plně jeden druhému, abychom se mohli stát jedním tělem, jednou bytostí.

Zamyšlení:

Svatý Pavel říká, že manželství je tajemství velké důležitosti, dokonce se může podobat vztahu Krista k církvi. Když Ježíš řekl: „*Toto je moje tělo, které se za vás vydává,*“ také nezůstal jen u krásných slov, ale naplnil je svou smrtí na kříži.

Při manželskému slibu říkáme podobná slova jako kdysi Kristus: „Odevzdávám se tobě...“ Když si snoubenci říkají slova odevzdání, má to stejnou závažnost, jako když kněz pronáší nad hostií konsekrační slova. Skrze toto vzájemné odevzdání se jsou snoubenci posvěcováni Duchem Svatým. Duch Svatý je Láska – to on je tím, kdo nás drží

pohromadě, on je tím „svatým lepidlem“ mezi námi.

Naše vzájemné odevzdání se není jen symbolické ani jen duchovní, ale zahrnuje celou naši bytost, tedy i tělo. V manželství se stává tělesná intimita manželů znamením a zárukou duchovního společenství a tělesné odevzdání je jakýmsi zpečetěním manželského slibu. Už katechismus nám k tomu uvádí: „Skutky, jimiž manželé dosahují důvěrného a čistého sjednocení, jsou čestné a důstojné; jsou-li prováděny způsobem hodným člověka, vyjadřují a prohlubují vzájemné darování, jímž jeden druhého radostně a vděčně obohacuje. Sexualita je zdrojem radosti a potěšení“ (KKC, 2362).

Samotné tělo však zdaleka nezahrnuje celou naši bytost. Jak ještě se tedy můžeme jeden druhému odevzdávat?

Máme se dávat druhému každým naším gestem, každým naším slovem, úsměvem, pohlazením. Odevzdáváme se také každý podle svého specifického obdarování: žena obvykle dává svému muži (a v něm i celé rodině) svůj čas i námahu vynaloženou

pro chod a krášlení domácnosti, stará se víc o jídlo, ošacení, pečuje o děti a o vztahy s příbuznými. Muž také věnuje svůj čas, své mužské dovednosti a schopnosti péči o rodinu, byť možná v jiných oblastech, a zároveň se snaží své ženě pomáhat a být jí oporou, chránit ji.

Jeden druhému se dáváme i tím, že se navzájem sdílíme o svých vnitřních pocitech, starostech a obavách, když jeden druhému pozorně nasloucháme, když nelpíme každý jen na své pravdě, když se snažíme v nepodstatných věcech ustoupit v zájmu naší vzájemné lásky. K odevzdání patří i to, když se jeden s druhým sdílíme o svých duchovních prožitcích, radostech či pochybnostech, když se povzbuzujeme a utěšujeme lidským i Božím slovem.

Tohle naše vzájemné odevzdání se má obnovovat každodenně, tak jako se Ježíš stále znovu odevzdává svému Otci i nám při každé mši svaté.

„Řeknu-li *odevzdávám se ti*, znamená to, že už nikdy nebudu zcela svým pánem, že už

nebudu moci myslet jenom sám na sebe, že už nikdy nebudu moci dělat rozhodnutí jenom sám za sebe“ (Mons. Aleš Opatrný).

Impuls pro život:

Patrně nebudeme schopni odevzdat se tomu druhému hned cele, bez rezerv. Učíme se tomu společně a po krůčcích. Je potřeba uvědomit si svá obdarování, jakož i to, že už nic nepatří jenom mně, ale má to sloužit oběma. Je třeba ujasnit si, jaké jsou moje představy (o všem možném), zda je mohu naplňovat spolu se svým partnerem, nebo je budu muset po vzájemné domluvě upravit. Totéž platí o všech mých potřebách, přáních a zvycích z původní rodiny i z období „za svobodna“. Naši přátelé se mohou stát našimi společnými přáteli, nebo také mohu dřívější kamarádství rozvolnit či změnit.

Nenechávám si určité „území“ (koníčky, zábavu, zájmy nebo nějakou vnitřní komůrku svého srdce) jen pro sebe, aniž jsme se o tom dohodli, aniž do toho má ten druhý co říct?

Jsme ochotni vzájemně si naslouchat o problémech v práci, řešit společně rodinný rozpočet, bydlení, dovolenou, nákup myčky či auta, nové zaměstnání, problémy s výchovou dětí, se stárnoucími rodiči, kontakty se vzdálenějšími příbuznými, zapojení se do farního společenství nebo do politiky? Máme svobodu hovořit spolu i o intimním manželském životě? Usilujeme a pečujeme o to, abychom nežili dva paralelní životy, ale abychom byli skutečně jedním tělem? Dokážeme se ještě odevzdávat tomu druhému i v naplňování jeho drobných zálib a tužeb? Vždyť kdysi jsme to uměli – snažili jsme se vyčíst partnerovi z očí každé přání!

Modlitba:

Všemohoucí Bože, děkujeme ti, že jsi nás povolal k životu a že jsi nás také povolal do manželství. Děkujeme ti za všechno, čím jsi nás jako jednotlivce obdaroval. Díky, že to všechno můžeme nabídnout jeden druhému a že se jeden od druhého můžeme

leccos dobrého naučit, a tak si vzájemně prokazovat lásku.

Děkujeme ti, že nám dáváš poznat, co se jeden druhému zdráháme dát, co jsme si možná ani neuvědomovali, že k odevzdanosti patří. Díky, že nám teď dáváš novou šanci, abychom se učili plněji se jeden druhému odevzdávat v tom, kde jsme slabí, kde nám to dosud moc nejde.

Duchu Svatý, ty jsi posiloval člověka Ježíše, aby své odevzdání na dřevě kříže dokonal. Děkujeme ti, že jsi připraven vést i nás, když o to stojíme, a pomáhat nám v každé snaze o růst v lásce.

Pane, prosíme tě, posiluj nás, abychom se dokázali čím dál pravdivěji odevzdávat jeden druhému. Amen.

Otčenáš... Zdrávas Maria... Sláva Otci...

Obsah

Úvod 7

1. den

Odevzdávám se tobě..... 11

2. den

Přijímám tě za manželku
(za manžela)..... 19

3. den

Slibuji, že ti zachovám lásku 25

4. den

Slibuji, že ti zachovám úctu 31

5. den

Slibuji, že ti zachovám věrnost 37

6. den

Slibuji, že tě nikdy neopustím 43

7. den

Slibuji, že s tebou ponesu dobré i zlé 49

8. den

Slibuji, že s tebou budu
až do smrti 55

9. den

K tomu ať mi dopomáhá Bůh 61